

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 771

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 noiembrie 2007

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 868 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău” .....

2-3

Decizia nr. 869 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004 .....

3-4

Decizia nr. 878 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136 alin. 1 lit. b) și ale art. 145 alin. 1 din Codul de procedură penală .....

5-7

Decizia nr. 889 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1)

lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism .....

7-9

Decizia nr. 895 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....

9-11

Decizia nr. 902 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal .....

11-12

Decizia nr. 904 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală .....

13-14

Decizia nr. 911 din 18 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România .....

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 868**

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”, excepție ridicată de Regia Autonomă „Aeroportul Bacău” în Dosarul nr. 3.482/110/2006 al Tribunalului Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.482/110/2006, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”, excepție ridicată de Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) și g) din Constituție.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, Curtea Constituțională „hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești”, prin urmare nu pot face obiect al controlului de constituționalitate hotărârile Guvernului. De asemenea, art. 29 din Legea nr. 47/1992 prevede că instanța de contencios constituțional „*decide asupra excepțiilor (...) privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, (...)*.” Așa fiind, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 este inadmisibilă.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 este inadmisibilă. Potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, coroborat cu art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, precum și direct de Avocatul Poporului. Hotărârile Guvernului nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, acestea putând fi atacate numai pe calea contenciosului administrativ.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 974 din 22 octombrie 2004.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) și g) – „Economia”.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă.

Potrivit prevederilor art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională „hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

În aplicarea acestei prevederi constituționale, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 prevede că instanța de contencios constituțional „(...) decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”.

Așa fiind, hotărârile Guvernului nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.725/2004 privind transmiterea suprafețelor rutiere aeronautice și a terenurilor aferente zonelor de siguranță ale Aeroportului Bacău din domeniul public al statului și din administrarea Consiliului Județean Bacău, respectiv a Ministerului Apărării Naționale, în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău, pentru Regia Autonomă „Aeroportul Bacău”, excepție ridicată de Regia Autonomă „Aeroportul Bacău” în Dosarul nr. 3.482/110/2006 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 869

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, excepție ridicată de Angela Tăut, Mădălina Cleopatra Tăut și Dacian Teodor Tăut în Dosarul

nr. 4.337/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 septembrie 2007, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 2 octombrie 2007 și apoi la data de 9 octombrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.337/59/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004**, excepție ridicată de Angela Tăut, Mădălina Cleopatra Tăut și Dacian Teodor Tăut.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (1), ale art. 21, ale art. 22, ale art. 46 și ale art. 47 din Constituție. Nemulțumirile autorilor excepției vizează în principal Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 341/2004, iar nu textele criticate ca fiind neconstituționale ale acestei legi.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă sub nici un aspect principiul neretroactivității legii câtă vreme acestea stabilesc reguli care se aplică pentru perioada în care Legea nr. 341/2004 își produce efectele, respectiv de la momentul intrării în vigoare și până la încetarea aplicării acesteia într-una dintre modalitățile legale. De asemenea, accesul liber la justiție nu este afectat de dispozițiile de lege criticate. Reglementarea posibilității de a contesta preschimbarea ori neefectuarea preschimbării certificatelor la Comisia parlamentară a revoluționarilor din Decembrie 1989 nu exclude de la exercițiul drepturilor procesuale persoanele îndreptățite.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 412 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 1 iunie 2006, și Decizia nr. 496 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iunie 2006, prin care Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, excepție ridicată de Angela Tăut, Mădălina Cleopatra Tăut și Dacian Teodor Tăut în Dosarul nr. 4.337/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **IOAN VIDA**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 lit. f), art. 3, art. 5 alin. (1) și art. 9 alin. (1) și (5) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004. Prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 132/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.042 din 28 decembrie 2006, termenul prevăzut la art. 9 alin. (1) din Legea nr. 341/2004 se prorogă până la data de 31 martie 2008 inclusiv.

Art. 2 lit. f) se referă la principiile ce se vor avea în vedere în aplicarea prevederilor Legii nr. 341/2004.

Art. 3 se referă la titlurile ce se acordă pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989.

Art. 5 se referă la drepturile de care beneficiază persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), precum și la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 341/2004.

Art. 9 alin. (1) și (5) se referă la modalitatea de preschimbare a certificatelor doveditoare care, în perioada 1990—1997, au fost eliberate de Comisia pentru aplicarea Legii nr. 42/1990 și de Comisia pentru cinstirea și sprijinirea eroilor Revoluției din decembrie 1989.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la principiul neretroactivității, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 22 referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 46 referitoare la dreptul la moștenire și ale art. 47 referitoare la nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 591 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 octombrie 2006, a statuat că dispozițiile art. 3 alin. (5), art. 5 alin. (1) și ale art. 9 alin. (5) din Legea nr. 341/2004 sunt constituționale.

Asupra dispozițiilor art. 5 și ale art. 9 din Legea nr. 341/2004 Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 335 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 812 din 7 septembrie 2005, prin Decizia nr. 309 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, și prin Decizia nr. 412 din 16 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 1 iunie 2006.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 878

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136 alin. 1 lit. b) și ale art. 145 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 136¹ lit. b) și c) și ale art. 145¹ din Codul de procedură penală”, excepție ridicată de Vadim Don Benyatov în Dosarul nr. 1.712/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin avocat Cristian Lordănescu, cu delegație depusă la dosarul de fond, precum și interpretul de limba engleză, d-na Elena Andrei, desemnată în cauză spre a asigura traducerea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care precizează mai întâi că excepția de neconstituționalitate invocată vizează și prevederile art. 159 din Codul penal, referitoare la infracțiunea de spionaj. În continuare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând, în esență, argumentele expuse pe larg în notele scrise depuse pentru motivarea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public menționează mai întâi că cererea formulată de autorul excepției prin avocat, referitoare la extinderea obiectului excepției de neconstituționalitate și asupra prevederilor art. 159 din Codul penal, este inadmisibilă, deoarece acestea nu sunt cuprinse în încheierea de sesizare a Curții Constituționale. În ceea ce privește susținerile de neconstituționalitate formulate, apreciază că acestea nu au caracterul unor veritabile critici, pertinente în fața Curții Constituționale, întrucât, pe de o parte, vizează diferite variante de interpretare a unor noțiuni juridice aplicabile în speță, iar pe de altă parte, privesc însăși natura fondului dedus soluționării instanței de judecată și asupra căror instanța de contencios constituțional nu are competența să se pronunțe. Ca atare, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 14 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.712/1/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 136¹ lit. b) și c) și ale art. 145¹ din Codul de procedură penală”, excepție ridicată de Vadim Don Benyatov, cetățean american cu domiciliul în Marea Britanie, într-o cauză privind soluționarea unei cereri de revocare a măsurii arestării preventive.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prin textele legale criticate „este încălcată egalitatea în drepturi a cetățenilor străini față de cetățenii români, în ceea ce privește obligarea de a nu părăsi localitatea unde locuiesc”. Aceasta deoarece, în lipsa unei definiții oferite de legea procesual penală asupra noțiunii de „localitate”, rezultă, în opinia autorului excepției, că aceasta urmează a se aplica în sensul legii civile, acela de localitate de domiciliu sau de reședință, ca atribut de identificare a persoanei fizice. Doar într-o asemenea interpretare măsura obligării de a nu părăsi localitatea satisface scopul prevăzut de legea procesual penală, cu referire la asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și, drept urmare, este legală exclusiv în situația în care afectarea dreptului la libera circulație a persoanei este dispusă în raport cu localitatea de domiciliu.

Or, stabilirea arbitrară a localității cu privire la care se dispune obligarea inculpatului de a nu o părăsi, alta decât localitatea de domiciliu, este de natură a impune un „domiciliu forțat”, ducând la încălcarea drepturilor privind libera circulație și dreptul cetățenilor străini de a se bucura de protecția generală a persoanei. Totodată, se admite că restrângerea dreptului la libera circulație este permisă în condițiile art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 53 din Constituție, una dintre cauze fiind și buna desfășurare a instrucției penale, însă acest scop nu este atins prin obligarea inculpatului de a nu părăsi o localitate aleasă de organul judiciar și cu privire la care nu pot fi identificate consecințele juridice de stabilitate și siguranță, pe care legea le atribuie domiciliului. Astfel, stabilirea arbitrară a localității, alta decât cea de domiciliu, înscrisă în documentele oficiale, transformă măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea într-o pedeapsă, în sensul *arestului la domiciliu sau domiciliului forțat*, neprevăzută de lege și contrară prevederilor art. 23 din Constituție, privind libertatea individuală.

De asemenea, autorul excepției susține că măsura constând în obligarea de a nu părăsi localitatea București are grave consecințe asupra stării sale de sănătate, acesta fiind, totodată, lipsit de locuință și de mijloace de existență.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În opinia sa, măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, ca și cea de a nu părăsi țara reprezintă restrângeri ale dreptului la liberă circulație, în deplină concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție. De asemenea, tratamentul juridic este diferențiat în funcție de situațiile în care el se aplică, fără a se crea o stare de discriminare nejustificată între cei împotriva cărora s-au instituit măsurile preventive.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ din Codul de procedură penală este

neîntemeiată, invocând în acest sens considerentele Deciziei nr. 352/2004.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 136¹ lit. b) și c) și ale art. 145¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale. Criticile de neconstituționalitate față de prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 20 din Constituție, raportate la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu pot fi reținute, întrucât normele legale criticate se aplică în mod egal tuturor subiectelor de drept aflate în aceeași situație juridică, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De altfel, prevederile legale care stabilesc categoriile de măsuri preventive, inclusiv obligația de a nu părăsi localitatea, sunt în deplin acord cu dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Nu este întemeiată nici critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 25 alin. (2) din Legea fundamentală, iar dispozițiile art. 18 alin. (1) și ale art. 34 din aceasta, precum și ale art. 1 și art. 2 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile „art. 136¹ lit. b) și c) și ale art. 145¹ din Codul de procedură penală”, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, modificat și completat prin Legea nr. 281/2003, respectiv prin Legea nr. 356/2006. În realitate, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 136 alin. 1 lit. b) și ale art. 145 alin. 1 din Codul de procedură penală, astfel că asupra acestora se va pronunța Curtea Constituțională.

Art. 136, intitulat „*Scopul și categoriile măsurilor preventive*”, este inclus în Secțiunea I „*Dispoziții generale*” a Capitolului I „*Măsurile preventive*” din Titlul IV „*Măsurile preventive și alte măsuri procesuale*”, iar dispozițiile alin. 1 lit. b) din acesta au următoarea redactare: „*În cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu detențiune pe viață sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua față de acesta una dintre următoarele măsuri preventive: (...) b) obligarea de a nu părăsi localitatea.*”

Art. 145 alin. 1, inclus în Secțiunea III „*Obligarea de a nu părăsi localitatea*” a aceluiași capitol I menționat mai sus, se intitulază „*Conținutul măsurii*” și prevede următoarele: „*Măsura obligării de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă învinuitului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecării, de a nu părăsi localitatea în care locuiește, fără încuviințarea organului care a dispus această măsură. Măsura*

poate fi luată numai dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 alin. 1.”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă prevederile art. 16 alin. (1), art. 18 alin. (1), art. 20, art. 23, art. 25 alin. (2) și art. 34 alin. (1) din Constituție, art. 1, art. 2 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele argumente:

Dispozițiile art. 136 alin. 1 lit. b) și ale art. 145 alin. 1 din Codul de procedură penală, care reglementează măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, respectiv conținutul acestei măsuri, sunt criticate ca fiind neconstituționale deoarece se apreciază că, prin interdicția de a nu părăsi localitatea pe timpul desfășurării procesului penal, sunt încălcate principiul nediscriminării și drepturi fundamentale ale omului, cum sunt dreptul la liberă circulație și dreptul la libertate individuală ale persoanei împotriva căreia a fost dispusă o atare măsură, în condițiile în care aceasta este cetățean străin, cu domiciliul în străinătate. Argumentul de bază al autorului excepției constă în aceea că, neavând în mod oficial domiciliul sau reședința stabilite în localitatea pe care are obligația să nu o părăsească, măsura instituită se transformă într-o pedeapsă în sensul arestului la domiciliu sau domiciliului forțat, acest fapt având urmări grave asupra nivelului său de trai, vieții de familie și stării de sănătate.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea principiului egalității în drepturi și al nediscriminării, statuate de art. 16 alin. (1) din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată. Aceasta, deoarece prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală sunt aplicabile exclusiv cetățenilor români. Totodată, având în vedere prevederile constituționale ale art. 18 alin. (1) care garantează cetățenilor străini și apatrizilor care locuiesc în România protecția generală a persoanelor și a averilor, nu se poate susține în mod temeinic existența unei discriminări în ceea ce privește aplicarea și executarea măsurii preventive constând în obligarea de a nu părăsi localitatea, întrucât aceasta se aplică în egală măsură tuturor celor împotriva cărora este instituită, fără discriminări pe considerente arbitrare.

Cât privește invocarea dreptului la liberă circulație, garantat de art. 25 din Constituție, Curtea observă, pe de o parte, că, potrivit alin. (1) al aceleiași norme fundamentale, condițiile exercitării acestui drept sunt stabilite prin lege, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește dreptul de stabilire a domiciliului sau a reședinței în orice localitate din țară, acesta este un drept asigurat, potrivit alin. (2) din art. 25, fiecărui cetățean.

Totodată, restricționarea temporară a exercitării dreptului la liberă circulație, ca și consecință firească a instituirii măsurii preventive de obligare de a nu părăsi localitatea, este o măsură apreciată de legiuitor ca fiind pe deplin rațională și necesară pentru buna desfășurare a procesului penal, fiind astfel în acord cu prevederile art. 53 din Constituție și ale art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În sfârșit, Curtea observă că prevederile art. 23 „*Libertatea individuală*” și ale art. 34 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul la ocrotirea sănătății, precum și ale art. 1 „*Obligația de a respecta drepturile omului*” și ale art. 2 paragraful 1 „*Dreptul la viață*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt incidente în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. 1 lit. b) și ale art. 145 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vadim Don Benyatov în Dosarul nr. 1.712/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 889

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție invocată de Alexandru Fărcaș în Dosarul nr. 1.822/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.822/117/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor și a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism**, excepție invocată de Alexandru Fărcaș în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile din Legea nr. 21/1999 criticate sunt neconstituționale, deoarece creează o discriminare negativă în ceea ce-l privește pe inculpat, întrucât „acesta a transferat valorile obținute dintr-o pretinsă infracțiune de înșelăciune, în timp ce făptuitorii care transferă valorile obținute din alte infracțiuni în scopurile prevăzute de art. 23 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1999 nu sunt pedepsiți de textul acestei legi”. Se arată, totodată, că Legea nr. 21/1999 a fost abrogată prin Legea nr. 656/2002, care sancționează în mod nediscriminatoriu faptele de spălare a banilor, „iar acest fapt nu poate duce la sancționarea faptelor ce s-au săvârșit anterior apariției Legii nr. 656/2002”. În plus, se susține că textele de lege ce fac obiectul excepției nu îndeplinesc condițiile privind caracterul accesibil și previzibil al legii câtă vreme Legea nr. 656/2002 nu mai folosește termenul de înșelăciune, „ci se menționează generic — infracțiune”.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, apreciază că este inadmisibilă, întrucât, la data invocării acesteia, textul criticat era abrogat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 21 ianuarie 1999, și art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 (act normativ care, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, era abrogat prin Legea nr. 656/2002) avea următorul cuprins:

„(1) Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani:

[...] c) dobândirea, posesia sau utilizarea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute la lit. a).”

Art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 are următorul cuprins:

„Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani:

[...] c) dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni.”

În susținerea excepției se invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii, ale art. 23 alin. (12) potrivit căruia *„Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”*, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și

dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale *„Nicio pedeapsă fără lege”*, coroborate cu art. 11 și 20 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999, se constată că, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, era abrogat prin art. 31 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, potrivit căruia *„Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 21 ianuarie 1999, cu modificările ulterioare, se abrogă.”*

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a acestui text de lege urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”*.

II. Art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 este criticat întrucât, în opinia autorului excepției, nu întrunește cerințele de accesibilitate și previzibilitate a legii, impuse de art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit căruia *„Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”*, precum și de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale *„Nicio pedeapsă fără lege”*, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție. Se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității aceluiași dispoziții legale, în raport de aceleași prevederi din Legea fundamentală și față de critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, Curtea a reținut că susținerile potrivit cărora art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 ar contraveni art. 23 alin. (12) din Constituție și art. 7 din Convenție, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție, nu pot fi primite, deoarece termenul de „infracțiune” este folosit de legiuitor generic pentru a acoperi multitudinea de „infracțiuni bază” din care pot proveni bunurile. Aceste considerente care au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Referitor la critica privind încălcarea prin același text de lege a art. 44 din Constituție, se constată că nu a fost motivată de autorul excepției. Întrucât Curtea nu se poate substitui autorului excepției în motivarea ei, nici această susținere nu poate fi reținută.

Cât privește susținerile formulate în prezenta cauză în sensul că, urmare abrogării Legii nr. 21/1999 prin Legea nr. 656/2002, faptele săvârșite sub imperiul legii vechi nu ar mai trebui sancționate, acestea vizează aspecte de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței de judecată, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, excepție invocată de Alexandru Fărcaș în Dosarul nr. 1.822/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, invocată de același autor în același dosar al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 895

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 4 mai 2007 și 9 august 2006, pronunțate în dosarele nr. 3.706/101/2007 și nr. 856/94/2006, **Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ, precum și Judecătoria Buftea au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daco Construct Intl” — S.R.L. din Pitești și de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daco Construct Intl” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 3.706/101/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ și de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni în Dosarul nr. 856/94/2006 al Judecătoria Buftea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.035 D/2007 la Dosarul nr. 702 D/2007, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

în motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 1 alin. (1) și cele ale art. 6 sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor creditoarei și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, fără ca părâta să poată solicita și folosi în favoarea sa toate probele pe care le prevede Codul de procedură civilă, contravenindu-se astfel dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi, dreptul la apărare, accesul liber la justiție și la un proces echitabil. Se arată că dispozițiile legale criticate încalcă și prevederile art. 16, 20, 21, 24, 53 și 126 din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prevăd norme procedurale contrare celor prevăzute de Codul de procedură civilă. De asemenea, se încalcă dispozițiile constituționale și prin aceea că ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu prin recurs.

Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Judecătoria Buftea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și este menită doar a tergiversa judecarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002), cu modificările și completările ulterioare.

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16, 20, 21, 24, 53 și 126. De asemenea, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială, simplificată și accelerată în materia executării creanțelor, derogatorie de la dreptul comun, prin intermediul căreia se urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile.

Astfel, în ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 1 alin. (1) și cele ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza doar pe baza susținerilor creditoarei și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, se constată că aceasta este neîntemeiată. Limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri completate cu explicații și lămuriri date de părți a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii ce se aplică, potrivit art. 1 alin. (1), doar „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege (...)”. Întrucât ordonanța privind somația de plată, ce urmează a fi emisă de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însoțite de părți, este justificată

cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, și prin Decizia nr. 434 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004.

De asemenea, Curtea constată că prin Decizia nr. 72 din 5 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 22 aprilie 2002, și prin Decizia nr. 332 din 11 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 14 noiembrie 2003, a statuat că în timpul examinării cererii pentru emiterea ordonanței cu somația de plată, în termenul prevăzut pentru introducerea cererii în anulare, precum și în tot cursul soluționării cererii în anulare, debitorul are posibilitatea de a-și exercita neîngrădit dreptul la apărare, fiind asigurate pentru toate părțile condiții ca interesele lor legitime să fie realizate în cadrul unui proces echitabil. Posibilitatea exercitării dreptului la apărare de către debitor este asigurată și prin reglementarea, în art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, a posibilității de a formula cerere în anulare împotriva ordonanței prin care judecătorul a admis, integral sau în parte, cererea creditorului.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, deoarece ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu prin recurs, Curtea constată că și această critică este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 25 iulie 2003, Curtea a statuat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacarea cererii în anulare, care reprezintă, evident, o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, atât în ansamblul său, cât și asupra dispozițiilor art. 1 alin. (1), al art. 6 și 8, statuând că acestea sunt constituționale, de exemplu, prin Decizia nr. 173 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003, prin Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, prin Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, sau prin Decizia nr. 198 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 19 iunie 2003.

Atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daco Construct Intl” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 3.706/101/2007 al Tribunalului Mehedintți — Secția comercială și de contencios administrativ și de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni în Dosarul nr. 856/94/2006 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 902

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Costel Viorel în Dosarul nr. 52/324/2007 al Judecătoriei Tecuci.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.154D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, ridicată de Gheorghe Drăgănescu în Dosarul nr. 5.103/121/2005 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în acest dosar, autorul excepției a depus o cerere de amânare pentru a-și angaja un apărător.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii formulate.

Curtea respinge cererea de amânare, considerând că nu sunt întrunite condițiile art. 156 din Codul de procedură civilă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură

civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 1.154D/2007 la Dosarul nr. 1.140D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 iunie 2007 și 25 iunie 2007, pronunțate în dosarele nr. 52/324/2007 și nr. 5.103/121/2005, **Judecătoria Tecuci și Curtea de Apel Galați — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal și, respectiv, art. 215 alin. 3 din același cod.** Excepția a fost ridicată de Andrei Costel Viorel și, respectiv, Gheorghe Drăgănescu în cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că dispozițiile art. 215 din Codul penal aduc atingere liberei inițiative și accesului liber al persoanei la o activitate economică, prin incriminarea într-un obiect cu formulare generică, interpretativă, a unor aspecte incidente unor relații comerciale, care prin natura lor se nasc sau se sting, ori au o evoluție dependentă de voința părților. Arată că dreptul la libera inițiativă și la o activitate economică este restrâns în alte condiții decât cele prevăzute în art. 53 din Constituție, ceea ce, pe cale de consecință, atrage și încălcarea celorlalte texte invocate în excepția de neconstituționalitate. În ceea ce privește art. 215 alin. 3 din Codul penal, se arată, în plus, că stabilește o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu pot fi sancționate decât prin aplicarea de sancțiuni civile. Or, și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale statuează imposibilitatea aplicării unor sancțiuni penale privative de libertate în materia obligațiilor contractuale.

Judecătoria Tecuci consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar **Curtea de Apel Galați — Secția penală** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepție, limitându-se la a arăta că autorul excepției de neconstituționalitate nu se află în situația prezentată de acesta.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că persoana care încalcă dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal nu este pedepsită pentru neexecutarea unei obligații contractuale, ci pentru încălcarea legii penale în vigoare. Apreciază că prevederile legale analizate nu sunt de natură a afecta libertatea economică, libertatea comerțului și concurența loială, scopul lor fiind tocmai acela de a proteja aceste valori, prin crearea unui climat de încredere în desfășurarea activității economice. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că textul de lege criticat nu consacră niciun privilegiu sau discriminare și nu cuprinde nicio normă de natură a împiedica pe cel în cauză să se prevaleze de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 215 din Codul penal, care au următorul cuprins:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu

închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emiteră, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 11 privind dreptul internațional și intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul persoanelor la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (1) referitor la inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției și art. 135 alin. (2) lit. a) care privește economia. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și prevederile art. 6 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, respectiv limitarea folosirii restrângerilor drepturilor, precum și prevederile art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea privării de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 215 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte din Constituție și din documentele internaționale invocate și în prezenta cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 474 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, sau Decizia nr. 679 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 16 octombrie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal, pentru motivele acolo arătate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Andrei Costel Viorel în Dosarul nr. 52/324/2007 al Judecătoria Tecuci și de Gheorghe Drăgănescu în Dosarul nr. 5.103/121/2005 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 904

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Costel Puiu Maftei în Dosarul nr. 3.400/212/2007 al Judecătoriei Constanța și de Nicolae Cătălin Țenea în Dosarul nr. 24.672/301/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal răspund reprezentanții autorului excepției Nicolae Cătălin Țenea, domnii avocați Neli Păduraru și Cristian Gâdea. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.180 D/2007 și nr. 1.211D/2007 au același obiect, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Domnii avocați Neli Păduraru și Cristian Gâdea sunt de acord cu conexarea, precizând însă faptul că, în Dosarul nr. 1.211 D/2007, criticile de neconstituționalitate sunt raportate și la prevederile art. 51 alin. (4) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a celor două dosare.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 1.211D/2007 la Dosarul nr. 1.180 D/2007, care a fost primul înregistrat.

Reprezentanții lui Nicolae Cătălin Țenea solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată, dezvoltând motivele de neconstituționalitate formulate în fața instanței de judecată. Depun concluzii scrise la dosarul cauzei.

Ministerul Public, referindu-se la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie, cu privire la care arată că își menține valabilitatea și în prezenta cauză, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.400/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Costel Puiu Maftei în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 11 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 24.672/301/2006, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Nicolae Cătălin Țenea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, asemănătoare în cele două dosare conexate, se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece permite reprezentantului competent al autorității publice să nu soluționeze plângerea părții care a formulat-o în temeiul legii în termenul prevăzut de lege și, pe cale de consecință, nici să o comunice. Prin această modalitate de legiferare, dreptul persoanelor de a se adresa instanței este îngrădit „atâta vreme cât se recunoaște, practic, numai dreptul formal de a accede la justiție, fără posibilitatea ca partea să poată acționa, în continuare, în cunoștință asupra fondului chestiunii în litigiu și fără posibilitatea de a aduce argumente în susținerea drepturilor, libertăților sau intereselor sale legitime”. Se încalcă, în opinia autorilor excepției, și dreptul la petiționare, deoarece acestui drept „îi corespunde obligația constituțională a autorității de a răspunde la petiții în termenele și condițiile legii”. De asemenea, se susține că textul de lege criticat nu stabilește cu claritate momentul de la care curge termenul de 20 de zile înăuntru căruiia poate fi sesizată instanța de judecată, consecința fiind că acest termen „nu poate să înceapă să curgă”. Se mai arată că principiul celerității nu poate fi adus ca argument în sprijinul constituționalității prevederilor criticate deoarece „celeritate înseamnă a soluționa în timp util, și nu un comportament de inacțiune din partea Ministerului Public”.

Judecătoria Constanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală reprezintă de fapt o concretizare a normelor constituționale ce consacră dreptul la un proces echitabil, fiind instituit tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a II-a penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât nu este de acceptat „ca prin anumite prevederi procedurale să se îngreudească liberul acces la justiție”. Se arată că este inechitabilă sancționarea persoanei ale cărei interese au fost vătămate printr-o soluție a procurorului pentru lipsa de eficiență a organului judiciar, respectiv a prim-procurorului care nu soluționează plângerea în termenul expres prevăzut de lege. În sfârșit, se învederează faptul că, în practică, pot apărea și situații

paradoxale în care, după promovarea unei plângeri la instanță în condițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, așadar fără a se cunoaște dispoziția prim-procurorului, acesta să se pronunțe în sensul admiterii plângerii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că însăși Legea fundamentală oferă legiuitorului posibilitatea să stabilească procedurile și termenele în care se exercită acestea, astfel încât instituirea unui termen în care poate fi uzitată o anumită cale procesuală nu poate fi privită ca o îngădire a exercitării unui drept.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, *„În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut de art. 277, termenul*

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Costel Puiu Maftai în Dosarul nr. 3.400/212/2007 al Judecătoriei Constanța și de Nicolae Cătălin Țenea în Dosarul nr. 24.672/301/2006 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 51 privind dreptul de petiționare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, de exemplu, prin deciziile nr. 598 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.128 din 14 decembrie 2005, și nr. 232 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 20 aprilie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că prevederile legale criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

Curtea mai constată că art. 51 din Legea fundamentală nu are incidență în cauză, întrucât dispozițiile legale criticate reglementează norme de procedură, iar nu aspecte vizând dreptul de petiționare.

Eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care se face referire în motivarea excepției, și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorilor excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a textului de lege criticat și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 911

din 18 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 258/32/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt contrare art. 44 alin. (1), (3) și (4) din Constituție și nici art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 258/32/2007, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România.** Excepția a fost ridicată de instanța de judecată din oficiu într-o cauză având ca obiect judecarea contestației formulate de Mitropolia Moldovei și Bucovinei împotriva deciziei Comisiei speciale de retrocedare a unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România.

În motivarea excepției Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(4) din Constituție și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că nu asigură o reparație echitabilă a prejudiciului suferit de cultele religioase ca urmare a preluării în mod abuziv a imobilelor ce le-au aparținut și care au fost demolate. Consideră că astfel nu este menținut un just echilibru între

interesul general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, întrucât ceea ce se critică este o omisiune de reglementare și, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta nu are competența să modifice sau să completeze prevederea legală supusă controlului.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, arată că textul de lege criticat este în acord cu dispozițiile constituționale potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, potrivit cărora: „(3) *Sunt imobile, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, construcțiile existente în natură, împreună cu terenurile aferente lor, situate în intravilanul localităților, cu oricare dintre destinațiile avute la data preluării în mod abuziv, precum și terenurile aflate la data preluării abuzive în intravilanul localităților, nerestituite până la data intrării în vigoare a prezentei legi. Adăugirile aduse construcțiilor se preiau cu plată, numai dacă acestea nu depășesc 50% din aria desfășurată actuală. În caz contrar, nu se va dispune retrocedarea, considerându-se imobil nou în raport cu cel preluat. Nu se includ în această categorie lucrările de reparații curente, capitale, consolidări, modificări ale compartimentării inițiale, îmbunătățiri funcționale și altele asemenea.*”

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ susține că aceste prevederi de lege contravin

dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, alin. (3) referitor la expropriere și alin. (4) privind naționalizarea. De asemenea, consideră că se încalcă și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind „Protecția proprietății”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că, în realitate, critica formulată privește redactarea actuală a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000. Astfel, se apreciază de către autor că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece nu instituie o reparație echitabilă a prejudiciului suferit ca urmare a preluării în mod abuziv a imobilelor aparținând cultelor religioase, ce au fost demolate, în sensul că persoana juridică — organizație religioasă nu beneficiază de acordarea de despăgubiri pentru imobilele expropriate și ulterior demolate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ în Dosarul nr. 258/32/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 157484